

155. En vacker sommaraf-ton.

En vac-ker som-mar-af-ton, jag gick mig ut en stund Ut-i
 lun den med lil-la vännen min. Där fåg-lar-na de kviltra så
 här-ligt ut-i lund, I den lju-va och tys-ta af-ton-stund.

2. Och näktergalen spelade så härligt uppå kvist
 Med en darrande stämma och röst.
 Han skötte blott en stämma: »Min maka har jag mist.»
 O, vad sorgligt den lilla fågeln sjöng.
3. Jag stod och jag hörda, vad lilla fågeln sjöng,
 Till dess tårarna på mina kinder rann.
 Hur ledsamt är det intet, jag vet av mig själv,
 Att vara ensam och hava ingen vän.
4. Jag minnes i världen en flicka som var grann,
 Med ett fagert ansikte som brann.
 Hennes kinder voro röda, hennes ögon voro blå
 Liksom uppå duvorna de små
5. Och tänk, lilla flicka, och tänk nu som så:
 »O den gossen, den tror jag, jag kan få,
 Han har ett trofast hjärta och ett uppriktigt sinn».
 Och därför så skall du vara min.
6. Är ingen i världen, ja vem det vara må,
 Som mitt hjärta fänslat har som du.
 Men det får ändå vara, för min kärlek till dig
 Brinner klar intill världens sista tid.
7. O, fattig är jag födder och fattig är jag nu,
 Men förlåt mig för den skull lilla vän.
 Ja, att fattig vara, det är ju lika bra
 Som att riker vara och inga vänner ha.